

Records d'una casa can Sidret

per Roser Mas i Valentí

L'any 1906 Llorenç Mas, nascut a can Mallorquí de Sils, i la seva esposa Joaquina Viñolas, es van instal·lar a la població de Salitja, concretament a can Boades. Van tenir 6 fills. L'any 1927, van comprar l'antiga 'Casa Carles' (situada a Salitja) amb una anyada de mill. Durant 30 anys va ser habitada per masovers, però al construir-se el camp d'aviació van marxar. Joaquim Mas, fill de Llorenç i Joaquina, i la seva esposa Consuelo Riera, que vivien a can Boades de Salitja, van heretar la casa i el 1969 s'hi van traslladar amb el seu fill Francesc Mas, la seva muller, Maria Palagós, i els fills d'aquests, Ma. Àngels i Llorenç. La van reformar mantenint-ne també la part històrica. Més tard, els meus pares, Llorenç Mas i Isabel Valentí, van quedar-se-hi definitivament, la van anar reformant a poc a poc, i van posar una piscina... i fins al dia d'avui. La meva germana Marta (28), i jo, Roser (24), hi vam néixer. Estem molt orgullosos de dir que hem crescut a l'actualment conegut com el Mas Sidret. Poques coses podria dir sobre la història d'una casa que, per mi, si les seves parets poguessin parlar, n'explicarien moltíssimes, com totes les cases. Han passat per ella els meus besavis, els meus avis, tius, ties, cosins..., tanta gent! I ara, ja s'ha acabat, ara ens n'hem de despedir definitivament. Hi ha tantes anècdotes, històries, moments feliços, moments tristos... que es podrien explicar, tantes coses viscudes, que esperem que la gent que ha passat per allà, encara que només fos un simple moment, no obliidi mai com era, ja que per nosaltres, per la família, era una casa plena de records inoblidables; podem recordar tantíssimes coses, però suposo que, a poc a poc, se'ns n'anirà esborrant la seva olor, el seu color... coses que pots anar guardant i que tens por de què et marxini, i que al fer-te gran ja no recordis..., por d'oblidar el que per molts ha sigut més que una senzilla casa.

Roser...

... aquells estius càlids, en què jugàvem amb les amigues i les cosines, tanta llibertat per fer els que vulguis, tant de lloc per moure't, amagar-te! Els hiverns, freds, blancs, recordo els meus pares i la meva germana al costat de la llar de foc, davant la televisió, els diumenges, mirant *Dallas*, mentre sopàvem un plat ben calent...; recordo aquella olor de camp, quan l'avi i el pare havien costejat, llaurat, ...recordo..., buf massa coses boniques, aquelles que et fan posar els ulls vermells i humits, perquè fins ara ho recordava i ho podia veure, ho podia sentir.

Maria Palagós (l'àvia):

Fa anys, quan els meu fills eren petits, una nit de tardor... a casa havíem matat una vedella, i recollit uns quants diners, pocs per ara, bastants per aquella època... Algú, aprofitant el soroll d'un avió (la casa està situada a pocs metres de l'aeroport), va trencar el vidre d'una finestra del menjador amb una pedra i així poder entrar; sort que ja estàvem acostumats a la fressa que feia cada vegada que aterrava o marxava un avió, i a l'obrir el llum per

poder anar a mirar què havia passat, el o els lladres van fugir... No va passar res, gràcies a Déu; per l'ensurt ens va costar car, vam acabar posant reixes a totes les finestres, almenys així ens sentíem molt més segurs.

Francesc Mas (l'avi):

L'any que vam reformar la casa, vam mantenir una part antiga i construir un nova llar amb més habitacions, una cuina... Jo, que havia treballat anys fent fonaments, vaig decidir fer també els de casa. Quan estàvem treballant, vam decorbir un forat a terra d'uns 13 cm., vam suposar que era una sitja, la part de dins era rodona i devia fer uns 3m. de diàmetre.

Isabel Valentí (la jove):

Jo recordo que fa anys, en època de vacances, o per Setmana Santa..., molts estrangers venien per practicar paracaigudisme. Moltíssimes vegades, queien al mig del camp, o fins i tot, en alguna ocasió, una noia de Santa Coloma residencial, va quedar penjada als fils elèctrics que hi ha al costat de casa: sort de l'avi que amb la mà-